

[Vagn Bro.]

Sindelag, og derfor skal man udforske Forbryderens hele foregaaende Liv, hans Karakter, hans Udvikling o. s. v. Altsammen fuldkommen rigtigt, det kan jeg selvfølgelig i Princippet slutte mig til. Derfor slutter vi os ogsaa til de nye Regler om Ungdomsfængsel, om betingede Straffedomme, om Frafald af Tiltale o. s. v. Derfor er det ogsaa efter min Mening rigtigt, naar dette og de tidligere Forslag har ændret Forsøgs- og Meddelagtighedsstraffene saaledes, at disse fremtidig for saa vidt godt kan blive lige saa strenge som Straffen for det, man tidligere kaldte den fuldbyrdede Forbrydelse, altsammen for at ramme det forbryderiske Sindelag.

Og dog maa man efter min Mening passe paa, dels af Hensyn til den generelle Samfundssikkerhed, den generelle Paavirkning af Menneskeheden, det, som kaldes Generalpræventionen, dels og maaske ikke mindst af Hensyn til det store Princip, et af Principperne i „Menneskerettighederne“, der hedder Lighedsgrundsætningen, saaledes at man ikke gaar for vidt i de teoretiske Betragtninger i Retning af at udforske den enkelte som saadan. Det er jo nemlig teoretisk set godt nok, at man har vide Strafferammer, og jeg vil føje til, at var der *een* fremragende og retfærdig Mand, der dømte for det hele Lands Vedkommende og vedrørende alle Forbrydelser i Landet, skulde jeg for saa vidt have forholdt mig nogenlunde tavs overfor Ministerens Ord og Forslagets vide og til et ret vidt Skøn henvisende Strafferammer, men saaledes kan det jo ikke være, og man vil da i hvert Fald ved Underinstanserne kunne komme til at se det Forhold, at en overdreven Hensyntagen til Forbryderens Individualitet og et maaske ikke helt sikkert Skøn i saa Henseende medfører helt forskellige Resultater i de forskellige Egne af Landet overfor øjensynlig samme Forbrydelse. Heroverfor staar efter min Mening med Vægt Hensynet til Princippet: Lighed for Loven. Hvis jeg maa illustrere dette kort med et enkelt Eksempel, vil jeg henvise til de mange ulige Barnemordsdomme, vi har haft. Nu skal jeg straks erkende, at en af Grundene til at ønske en ny Straffelov netop er, at vi skulde se at komme bort fra dette, og det er heller ikke med Henblik paa Ønskeligheden af at gøre Straffen mere tidssvarende, jeg nævner disse Domme, men jeg nævner dem som Eksempel paa, hvor uheldigt det er at faa ulige Resultater i saadanne Sager. Det er ingenlunde min Hensigt særlig at ville protestere mod, at en enkelt ulykkelig

Kvinde, der maaske kan have lidt nok, slipper for Straf, men jeg nævner dem for at fremhæve, at vi derved kommer til at svække den rigtige og nødvendige Trusel, der ligger i, at dette Forhold gøres strafbart, og hvad maa ikke en Kvinde, som *har* udstaaet Straffen, sige om den saakaldte retfærdige Statsmagt af 1929, naar hun kommer ud af Fængselet, og Slægt og Venner, maaske i en god Mening, maaske netop for at søge at mildne det for hende, kan sige: Ja, men her er en Medsøster, hun slap fri, værre er det dog ikke. Jeg vil som sagt haabe, at den nye Straffelov maa kunne virke saaledes, at man kommer bort fra disse ulige Resultater. Lighed for Loven er et afgørende Princip, og vi maa tage os i hvert Fald noget i Agt for ulige Domme, og dem faar vi lettest, naar forskellige Personer undersøger de forskellige enkelte Forbryderes Individualitet.

Maa jeg derefter gøre nogle Bemærkninger om Dødsstraffen, som foreslaas afskaffet. Som Forholdene er, ogsaa saaledes som vor Grundlov ser paa Benaadningen, er der jo adskilligt, der tyder paa, at vi maa gaa med til at lade denne Straf falde bort. Jeg vil straks have Lov at sige, at jeg i sidste Udvalgsbehandling var med til at foreslaa den opretholdt ud fra den Betragtning, at man endnu ikke havde tilendebragt Drøftelsen af dette Punkt, og jeg vil dertil føje, at i mit Parti er der meget stor Uenighed paa dette Omraade. Naar jeg for mit Vedkommende vil være tilbøjelig til at mene, at ogsaa jeg vil kunne gaa med til at lade Dødsstraffen falde, er det ud fra den Betragtning, at jeg synes, Ørsted havde Ret i den Bemærkning, han gjorde til Slut i sin Afhandling — hvor han jo i øvrigt stillede sig som Forsvarer for Dødsstraffen —, idet han sagde: Tidsaanden maa være afgørende paa dette Punkt, hvorfor han heller ikke i sin Afhandling vilde sige, at hvis der i hans Levetid blev en anden Tidsaand, kunde han ikke indtage et andet Standpunkt. Det, som gør, at en meget stor Del af mit Parti ønsker Dødsstraffen opretholdt, er dette rigtige, at i Dødsstraffen ligger den store Generalprævention; jeg vil straks føje til: ikke i de Tilfælde, som den højtærede Minister nævnte, for dem, der overhovedet ikke tænker paa noget i Gerningens Øjeblik, det er givet; men der findes ogsaa dem, som roligt, fra Dag til Dag, fra Maaned til Maaned, har set hen mod Forbrydelsen, og som derfor sikkert ogsaa har tænkt paa dels at kunne undslippe, dels endvidere ogsaa paa, hvad der vil ske, hvis de bliver grebet og dømt,